

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

## சி த் தா நீ த ம்.

தோகுதி நு.] 1914ஆ நவம்பர்மீ, [பகுதி கக.

அதர்வணவேத

மாண்கீக்யோபநிஷத்து. \*

காண்டம்-க

ஓம்† எனும் அட்சரம் எல்லாவுலகுமாம், அதன் விரிவு சொல்லப்படுகிறது:—இறந்தகாலம் நிகழ்காலம் எதிர்காலம் நிகழ்வதான உலகமனைத்தும் ஓம் எனும் அட்சரம், முக்காலங்களினு மடங்காத எந்தப்பொருளுண்டோ அதுவே ஓம்.

\* நூற்றெட்டு உபநிடதங்களினுள்ளே முடிவிலுள்ள முத்திகோப நிடதத்தில், நூற்றெட்டு உபநிடதங்களுள்ளே முப்பத்திரண்டு சிறந்தன என்றும், அம்முப்பத்திரண்டினுள்ளே பத்துச்சிறந்தன என்றும், அப்பத்தினுள்ளே இம்மாண்கீக்யோப நிடதம் சிறந்ததென்றும் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

†ஓம் என்ற சொற்குப் பொருள் பரமசிவமேவாம். ‘ஓம் நம: சிவாய’ எனும் ஸ்ரீருத்திரத்தினும், “த்யாயே தோங்காரம் மீச்வரம்” எனும் தியாரபித் தூப நிஷத்தானும், “ஓங்காரம் ஸர்வேச்வரம்” எனும் நிருஸிஹ்மோத்தராதா பிர்யுப நிஷத்தானும், “ஓங்காரோவேத பர ஈசோவாசிவ ஏகோத்யேயா”

2. எல்லாப்பொருள்களினு நிறைந்திருப்பது பிரமம், பிரணவ ரூபியாகிய ஆன்மாவான\*பிரமம் நாலுபாத முடையது.

காண்டம்-உ.

சாக்ராவத்தையி லிருப்பவனாய், (தனக்கண்ணியமான) வேறு பொருள்களையறிப்பவனாய், (சுவர்க்கம் சூரியன் காற்று ஆகாயம் நீர் பூமி இவைகளின் உருவமாகிய தலை கண் பிராணன் நடுவுடல் உபஸ்தம் கால் என்கிற ஆறும் ஜீவனுமாகிற) ஏழு அங்கங்களோடு கூடினவனாய், (ஞானேந்திரியம் - ௫ - கன்மேந்திரியம்-௫-வாயு-௫-அந்தக்கரணம்-௪-ஆக)பத்தொன்பது முகங்களோடு கூடினவனாய், பொருள்களனைத்தையும் அனுபவிக்கின்ற மனிதர்களைப் படைக்கின்ற வைச்வரானுள் பிரமன்† முதற்பாதம்.

உ. சொப்பனவத்தையி லிருப்பவனாய், மனத்தாலறியுந்தன்மையுள்ளவனாய், ஏழு அங்கங்களையுடையவனாய், பத்தொன்பது முகங்களையுடையவனாய், அயலறியாமல் தன்னளவு அனுபவிப்பவனுள்ளதைசுஜன் என்னும் வீஷ்ணு இரண்டாவது பாதம்.

எனும் அதர்வசிகோப நிஷத்தானும், “ஓம் மஹாக்ராஸாய மகாதேவாய சூலிணே” எனும் சரபோப நிஷத்தானும், “ஓங்காரஸ்வரூபினம் மகாதேவம்” எனும் பஸ்மஜாபாலோப நிஷத்தானும், “சிட்வோமே அஸ்தஸ்தாசிட்வோம்” எனும்கைத்ரியாருண சாகைநாராயணத்தானும் அறிக. ஓம் என்பது வீஷ்ணுவைக் குறித்திடாதோ வெனின், குறித்திடாது. என்னை? நிருஸிஹமோத்தரதாபின்உபநிஷத்தில், “அகாரம்ப்ரஹ்மாணம்,” “உகாரம்விஷ்ணும்” “மகாரம் ருத்ரம்” “ஓங்காரம் ஸர்வேச்வரம்” எனக்கூறுமாற்றால் இரண்டாவது மூர்த்தி நாலாவது மூர்த்தியாதலெங்ஙனம் என்க?

\*நண்டு பிரமத்தினை ஆன்மாவென்றது அங்காங்கி லட்சண.

†பிரமன் இரண்ட நிறத்தனாகலின் வைசுவாநரனென்றனர். இது பண்புவம் வாகுபெயர். வைசுவாநரனாவான் அக்கினி, “எவ்வா அக்கினிவைஸ்வராகாரா” (இந்த அக்கினியே வைசுவாரன்) எனும் யகர்வேதம், வைசுவாநரனைப் பரமாத்மாவாகச்சொல்லும் அவசரமும் சுருதியிலுண்டு. பங்கஜம் என்பது தாமரைக்கும், தவளைக்கும், மாணிக்கத்திற்கும் பெயராயினும் சம்பந்தநோக்கிப் பொருள் செய்யவேண்டுமதுபோல நண்டுப்பிரமனைக் கொள்ளவேண்டும்.

‡ “ஜாகசிடேப்ரஹ்மா ஸ்வப்னேவிஷ்ணுஸ் சஷுப் தெளருத்ரஸ் துரீயமக்ஷரம்” எனும் பிறஹ்மோபநிஷத்தால், சாக்கிரம் சொப்பனம் சுழுத்தி

௧௩. எவ்விடத்தில் உறங்கினவன் ஒருபொருளினு மிச்சைவைப்ப தில்லையோ, ஒன்றையும் பார்ப்பதில்லையோ, அந்த இடம் சுழுத்தி, அதில் ஒன்றாயிருப்பவனாய் ஞானசொருபியாய், ஆனந்த சொருபியாய், ஆனந்தத்தை யனுபவிப்பவனாய், மனத்தாலறியத் தக்கவனாய்ள்ள பிராஞ்ஞன் என்னும் உருத்திமன் மூன்றாவது பாதம்.

௧௪. இந்தப் பிராஞ்ஞன் சகலத்திற்கும் சர்வேச்சுவரன், இவர் சர்வஞ்ஞன், இவன் அந்தரியாமி, இவன் சகலத்திற்கும் காரணன், இவன் பிராணிகட்குப் பிறப்பும் இறப்பும் (உண்டாக்குபவன்)

௧௫. சாக்கிரம் சொப்பன மிரண்டும் இல்லாததும், அஞ்ஞான சுழுத்தியில்லாததும், பிராஞ்ஞனுக்கு வேறானதும், ஞானத்தைத் தருவதும், கண்முதலியவற்றிற்குக் கோசரமாகாததும், வாக்கியபாடத்திற் கெட்டாததும், கரத்திற்குப் பிடிபடாததும், அளவையாலறியாததும், இத்தகையதெனக் குறிக்கப்படாததும், இஃதென நிச்சயிக் கப்படாததும், ஞானானந்தசொருபமுடையதும், பிரபஞ்சலயஸ்தானமானதும், சார்தமாயுமிருக்கிற சிவம்\* எனும் அத்தைவ வஸ்துவை நான்காவதாக எண்ணுகிறார்கள், அது சர்வாந்திரியாமி, அது அறியத் தக்கது.

யெனும் அவஸ்தாத்திரயங்களுக்குரியர் முறையேபிரமன்விஷ்ணு உருத்திரன் எனப்பெட்டமாயிருக்கவும், அவஸ்தாத்திரயங்கட்கு ஸங்கர்ஷணநியரைஇராமாதுஜர் மும்மூர்த்திகளாகியது ஆதரணீயமன்று.

\*இவ்வுப நிடத மூலத்தில், “ப்ரபஞ்சோபசமம் சார்தம்சிவமத்வைதம் சதூர்த்தம் மர்யந்தே” எனப்பெறப்படும் இப்பொருள் களையே பயக்கும் வாக்கியங்கள் நிருஸிற்றமபூர்வ தாபிர்ப்பு நிஷத்திலும், உத்தரதாபிர்ப்பு நிஷத்திலும், “ப்ரபஞ்சோபசமம் சார்தம் சிவமத்வைதம் சதூர்த்தம் மர்யந்தே” எனவும்; நாரதபரிவ்ராஜ கோப நிஷத்தில் “ப்ரபஞ்சோபசமம் சிவம்சார்த மத்வைதம் சதூர்த்தம் மர்யந்தே” எனவும், ராமோத்தர தாபி நீயோபநிஷத்தில் “ப்ரத்யய ஸாரம் ப்ரபஞ்சோபசமம் சார்தம் சிவமத்வைதம் சதூர்த்தம் மர்யந்தே” எனவும் வருகின்றன. நான்காவது தெய்வத்தை விளக்கு நிமித்தம் “சதூர்த்தம்” என்னும் வாக்கியத்தோடு வெளிப்படும்வசனங்கடோறு

அட்சரங்களிலும் மாத்திரைகளிலுமிருக்கிற நாதசொருபமான ஒங்காரம் பரமாத்மா, அகாரம் உகாரம் மகாரம் நாதம் ஆகிற மாத்திரைகள் நாலும்பாதங்கள்.

உ. சாக்கிரஸ்தானத்திலிருக்கிற வைசுவானரான பிரமா அகாரமாகிய முதல்மாத்திரை, வியாபக முடைமையானும், ஆதியுடைமையானும் இங்ஙனம் சொல்லப்படும், எவனிவ்வாறு அறிவனோ அவன் சகல விச்சைகளையும் அடைகிறான் முதல்வனுமாகிறான்.

ங. சுவப்பன தானத்திலிருக்கிற தைஜஸனான விஷ்ணு உகாரமாகிய இரண்டாவது மாத்திரை. உத்திருஷ்டமானதாலும், இருதன்மையுடைமை யானும் இங்ஙனம் சொல்லப்பட்டது, எவனிவ்வாறு அறிவனோ அவன் ஞானசந்தியிலும் அதிசயத்திலும் சமானவனாகிறான், இவன் வம்சத்தில் பிரமனான மில்லாதவன் பிறப்பதில்லை.

மிருக்குர் தெய்வப்பெயர் “சிவம்” என்பதன்றி நாராயணனாதி நாமங்களில் யாது மின்றென்பது வெளிப் படையாகலின், நாராயணனை நான்காக் தெய்வமாக வேதம் விதித்ததில்லை. இவ்வுபநிடத வாக்கியதிற்கு அர்த்தஞ் செய்த இராமாநுஜர் சிவம் என்பதற்கு மங்களசொருபனென்றும், சதுர்த்தமென்பதற்குச் சங்கர்ஷணபிரத்யும்ப அநிருத்தரெனும் மூவர்க்கும் லயஸ்தானமான வாசுதேவனென்றும் பொருள்கொண்டனர். “அத்தைவதம்சதுர்த்தம் பிரஹ்மவிஷ்ணுருத்ராதிதமேகமாசாஸ்யம் பகவந்தக்சிவம்” (அந்நான்காக் தெய்வம்பிரமன் விஷ்ணு உருத்திரனெனும் மூவரின் மேம்பட்ட சிவம்) என பஸ்மஜாபாலவசனம் இனிது விளக்கினமையின், இராமாநுஜர் அர்த்தம் அனர்த்தமாம். அன்றியும், “நஜாயதேம்ரியயதே” (ஜீவனுக்கு உற்பத்திநாசங்களில்லை) என்ற வேதவசனத்திற்கு முரணாக வாசுதேவனிடத்திலிருந்து சங்கர்ஷணன் உண்டாயினென்றும். அவன் ஜீவனென்றும், ப்ரத்யுமநன் மனசென்றும், அநிருத்தன் அகங்காரனென்றும் பாஞ்சராத்திரம்கூறலின், இவர்களை மும்மூர்த்திகள் ஸ்தானத்திலவைத்த இராமாநுஜர் கொள்கை அஸமஞ்ஜஸமாம்.

ச. சுழுபதி தானத்திலிருக்கிற பிராஞ்ஞன் உருத்திரன் மகார மாசிய மூன்றாவது மாத்திரை, அளவிடப் படுகின்றமையானும், இல யத்தையடைகின்றமையானும் இங்ஙனம் சொல்லப்பட்டது, எவ னிவ்வாறு அய்வேனோ அவன் எல்லாவற்றையு மளக்கிறான், இலய முண்டாகிறது,

காண்டம்-ச

அளவிலனாய், வாக்ஷியாபாரத்திற் கரியனாய், பிரபஞ்சலயஸ் தானமாய், சிவமாய், அத்தைதமாய் (அந்தர்) ஆத்மாவாயிருக்கிற இது பிரணவமேயாய், எவனிலையறிகிறானோ அவன்பரமத்மா எனக் கிரகத்தால் பரமாத்மாவை யடைகிறான்.

† ஈண்டுமே சிவம் பிரணவமே என்றதைக்கவனிக்க. அன்றியும் இவ்வுப நிததசம் பந்தமாயேற்பட்டுள்ள கவுட்பாத காரிகையினும், “ப்ரணவ மீஸ்வ வரம்,” சிவோமத்வைதவ “மோங்காரம், ஸிவ: ஓங்காரோ” எனும்வசனங் களையுங்காண்க.

மணவமுது.

சுருதிசூசனம்.

யகர்வேதம்.

“விருபேயோ விஸ்வருபேயச்சுவோநமா.”

(இ-ள்) விருபாக்கும் விசுவருபாக்கும் நமஸ்காரம்.

ஷட அ.

“நீலக்ரீவாயச ஸிதிகண்டவாயச”

(இ-ள்) நீலக்கிரீவாக்கு நமஸ்காரம் சிதிகண்டாக்கு நமஸ்காரம்.

இருக்குவேதம்.

“ஆவோராஜா நமப்வரஸ்ய”

(இ-ள்) உன்னைக் காத்துக்கொள்ளும் பொருட்டு உன்யாளுக்குத் திற்குக் கர்த்தாவாக உருத்திரரைத் தேடிக்கொள்.

யகர்வேதம்.

“நமஸ்தே ருத்ரமந்யவே”

(இ-ள்) உருத்திரரே உமது ஞானத்திற்கு நமஸ்காரம்.

பர்.

## சிவோபாசனாமகிமை.

சிவோபாசனை யென்பது, சிவ உபாசனையென பகுக்கப்படும். அது சிவனை உபாசித்தல் என இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகையாகவும் சிவனது உபாசனை என்று ஆறாம் வேற்றுமைத் தொகையாகவும் விரியும். தடத்தநிலையில் தென்மொழியில் கடவுள் என்பது பகுதி விசுதி என்னும் இரண்டுறுப்புக்களால் முடிந்த தொழிற்பெயர்ப் பகுபதம். அப்பகுபதத்தின் முதற்கண் நின்றகட என்னும் பகுதிக்கும், வடமொழியில் பிர்ம்மம் என்னும் பதத்தின் முதற்கண் நின்ற, பிருக என்னும் பகுதிக்கும் ஒங்கியிருத்தலெனப் பொருளுண்மையில், அவ் விருமொழிகளும் ஒருபொருண்மேலன (அதாவது) கட, பகுதி-உள் தொழிற்பெயர் விசுதி. எல்லாவற்றையும் கடந்தவன் எனப்பொருள். இன்னும் வைதிகசைவ சித்தாந்திகள்கொண்ட அருட்சிற்சத்தி குணங்களை யுடைய சகுணபிர்ம்மமென்பாராய், தெய்வப்புலமைத் திருவருள் ளவநாயனார் அகரமுதலன்னும் முதற்பிருக்குறளிலே, அக்கடவுளை பகவன் என்னும் சப்தத்தினால் விதந்து கூறினர் கூறவே. பகவன் என்றது, ஞானம், திரு, வைராக்கியம், புகழ், வீரியம், ஐசவரியம் என்னும் அறுகுணங்களும் அக்கடவுட்கு உளவென்பது பெற்றும் பெறவே,

சிவதத்துவ முதற் பிருதிவி யீரூய்க்கிடந்த முப்பத்தாறு தத்துவங்களின் பார்ப்பட்ட சரீராதிக்களையும் அதிஷ்டித்து நிற்பவர் சிவபிரானாதலின் அவர் விஷ்ணு எனப்படுவார் என உபபிருங்கணத்தினும் கூறப்படலானும், இந்தச்சிவதத்துவ முதற்பிருதிவி அந்தமாயுள்ள தத்துவம் முப்பத்தாறனுள், ஆன்மதத்துவம் இருபத்தினுக்கும், நான்காவது பிரசினத்து எட்டாவது மந்திரத்தினும், வித்தியாதத்துவம் ஏழாம் சிவதத்துவம் ஐந்தாம் முறையே சுவேதாசுவதாத்தின் முதலாம் அத்தியாயத்தினும். பிருகச் சபாலத்தினும். இவற்றின் உபபிருங்கண மாகிய கைலாச சங்கதை ஒன்பதாம் அத்தியாயத்து இரு

பத்தொன்பதாஞ் சலோக விறுதியாய்க்கிடந்த ஆறுசலோகங்களினும் காணப்படுதலானும் ஏனைய பிரமா முதலிய தேவர்களுடைய வியாபகம் ஆன்மதத்துவத்தின்பாற் பட்ட மூலப்பிரகிருதியின் வரையில் ஆமைந்து சாவதிவியாபகமாய் முற்றுவதாக, பரங்கருணைத்தடங்கட லாகியநமதுபரமேசுரப்பிரபுஷின் வியாபகமோ மூலப்பிரகிருதிக்கு மப்பிரகிருதி, பரப்பிரகிருதி என்னும் முத்திறப் பிரகிருதிக்கு மேற் பட்ட நிரவதி வியாபகமாய்ச் சிறந்து நிறுவின், அவரே முழுமுதற் கடவுளாதல் பெறப்பட்டது. படவே பகவன் என்னும் நாமம் செம் பொருட் சிவத்தை உணர்ந்த சீவன் முத்தர்கட்கும் செல்லுமேனும், அது அப்பரமேசுரபிரபுஷிற்கே மேலே உரைத்த வாற்றற் சென்று அவ்வுலக சிருட்டி அவரிலே முற்றுமாறு திருவள்ளுவநாயனார் பகவன் என்னும் பதத்துக்கு முன்னர் ஆதிஎன்னும் அடை மொழியை நிறுவி ஆதிபகவன் என்றார். இன்னும் ஆதி என்பது இரண்டு அட்சரத்தாலாயது எனவும் முதல் எனவும் ஓங்கார மெனவும் சாந்தோக் சிய உபரிடதத்தில் கூறிய வாற்றாணுந் தெற்றென விளங்கும், நமது சிவஞானசுவாமிகளும்,

வேண்பா.

“சீர்கொளிரை யொன்றுண்டத்தெய்வ நீயென்றொப்பாற்-சோர் விலைசயாற் றெளிந்தோஞ் சோமேசா-வோரில் அகரமுதல வெழுத் தெல்லாமாதி-பகவன் முதற்றேயுலகு” என்றருளினர்.

கிரணமின்றிச்சூரியன் பிரகாசிப்பாத வாறுபோலச் சத்தியின்றிச் சிவபிரான் பிரகாசிப்பரல்லர். பராசத்தியார் சிவபிரானார்க்குச் சமவாய சம்பந்தத்தினர் என ஸ்ரீகாலோத்தர ஆகமத்தில்,

“குணபூதா பராசத்தி ததாசிரய குணீசிவகா” எனப்.

பிரதிபாதித்தலினாலும் நன்னுவிளங்கும், ஆகாராதி அட்சரங் களுக்கெல்லாம் முதலாய் அகாரம் நின்றாற்போலச் சமஸ்தசீவர்களுக் கும் முதல்வர் சிவனே என்று வாதுனோத்தராக மத்தினும் கூறப் பட்ட உண்மையை உணர்ந்தேநம் தெய்வப்புவலனார்,

“அகரமுதல வெழுத்தெல்லாமாதி - பகவன் முதற்றேயுலகு” என்றருளிச்செய்தனர்.

இன்னும் “அகரமுதலானை யணியாப்ப னூரானைப்-பகருமன முடையார் வினைப்பற்ற னுப்பாரோ” எனத்திராவிடசுருதியா னுங்கூறப் பட்டது. கடவுளை வணங்குதற்கு மனம் வாக்குக்காய மென்னும் மூன்றுங் கரணங்களாயி நுக்கின்றன. மனம் அவருடைய வடிவைத் தியானஞ்செய்ய உதவுகின்றது. வாக்கு அவருடைய மந்திரங்களைச் செபிக்க உதவுகின்றது. காயம் அவரை அருச்சித்தற்கும் அவரை வழிபடுதற்கும் உதவுகின்றது. ஆனால் அவர் இம்மூன்றுக்கும் எட்டுபவரல்லர் அதிதமான வஸ்துவாயிருக்கிறார். கடவுள் ஒன்றுக்கும் எட்டாதவருமல்லர் அறிவுக்கு எட்டுபவர் ஆதலால் ஞானிகள் அவரை அறிவினாலடைந்து ஆனந்தமடைகிறார்கள். கடவுள் ஞானைந்தசொருபி. அதனால் அவரை ஞானம் ஒன்றினால் தான் அறியலாம். மற்றவற்றையறிய வொண்ணாது. அது எதுபோல வெனின், ஒளிவடிவின்தாகிய சூரியனை ஒளிவடிவையுடைய கண்ணொன்றினற்றான் காணலாம். கால் அல்லது மூக்கால் அல்லதுவாயால் அல்லது மெய்யால் அந்தச்சூரியனைக்காண வொண்ணாது அதுபோல வென்க.

உலகத்திலுள்ள எல்லாரும் ஞானிகளல்லர். அதனால் எல்லாரும் கடவுளுடைய ஞானவடிவத்தைத் தரிசிக்கமாட்டார்கள். கடவுள் ஞானிகளை மாத்திரம் உய்விப்பவரல்லர் எல்லா உயிரையும் உய்விக்கும் பெருங்கருணை யுடையவர். அதனால் அந்தந்த உயிர்களுடைய சக்திக்கேற்ப வணங்கும்படி அவர்பலவிதமான வடிவங்களைக் கொள்ளுகிறார்.

கடவுள் கொள்ளும் வடிவங்களுள்ளே சிலமனத்திற்கு விஷயமாவனவும், சிலவாக்குக்கு விஷயமாவனவும், சிலகாயத்துக்கு விஷயமாவனவுமாயிருக்கும்.

யோகிகள்மனத்தால் கடவுள் வடிவைத் தியானஞ்செய்கிறார்கள். அத்தியானத்துக் கேற்ப கடவுள் கொள்ளும் வடிவம் மந்திர சரீரம் அதனால் யோகிகளுடைய வழிபாட்டிற்கு மந்திரங்கள் சாதகமாயிருக்கின்றன.

புறத்தே செல்லும் இந்திரியங்களை யடக்கி அவற்றின் மயக்கை யொழித்தவர்க் கன்றி மற்றவர்க்கு மனத்தை ஒரு குறியில் நிறுத்தி வழிபாடாற்றும் வன்மையுண்டாக மாட்டாது. அதனால் அவர்கள் பொருட்டுக் கடவுள் புற விந்திரியங்களுக்கு விஷயமாகத் தக்க வடிவங்களைக் கொள்ளுகிறார். அவ்வடிவங்களே ஆலயங்களிலிருப்பன.

அதை வணங்குவோர் சரியையாளரெனப்படுவர். அவர்களால் அவ் வடிவங்களைத் தரிசித்தும், வாயினால் தோத்திரஞ் செய்தும், தலையினால் வணங்கியும், கைகளால் அஞ்சலி செய்தும், கால்களால் வலம் வந்தும், அங்கங்களால் நமஸ்கரித்தும் செவிகளால் தோத்திரங்களைக் கேட்டும் இவ்வாறு கடவுள் வணக்கஞ் செய்வர், இது பற்றியே.

“சன்னுதலாலய நோக்குங் கண்களே கண்கள், கறைக் கண்டன் கோயில்புகுங் கால்களே கால்கள்—பெண்ணொருபா களைப்பணியுந் தலைகளே தலைகள்-பிஞ்ஞகளைப் பூசிக்குங் கைகளே கைகள்-பண்ண வன்றன் சீர்பாடும் நன்னாவே நன்னாப்-பான் சரிதையேகேட்கப் படுஞ் செவியே செவிகள்”.

“அண்ணல் பொலன்கழல் நினைக்கும் நெஞ்சமேநெஞ்சம், அவன டிக்கி முடிமைபுகுமுடியையே யடிமை” - என ஆன்றோர் வாக்காலுந் தெள்ளிதிற்புலனாகும். வேறு சிலர் அகத்தே ஒருவாறு வழிபடு மாற்றாலும், புறத்தே நன்கு வழிபடுமாற்றாலும் உடையவர்களா யிருக்கிறார்கள். அவர்கள் பொருட்டுக் கடவுள் அகத்தே மந்திர லிங்கவடிவத்தையும், புறத்தே தாவரலிங்கவடிவத்தையும் கொள்கிறார். அகத்துச் செய்யும் மந்திரலிங்க வழிபாடு மனத்தா லாற்றுவதும், புறத்துச் செய்யும் தாவரலிங்க வழிபாடு வாயத்தாலாற்றுவதும் என இரு திறனாயிருக்கும். அவர் இருதய கமலத்தே மந்திரலிங்கம் வடிவம் பாவித்து அபிஷேக அலங்கார நைவேதன ஆராதனைகளைச் செய்யும் நாபி குண்டத்தே ஓமஞ்செய்தும் புருவரவிவே தியானஞ் செய்தும் இவ்வாறு அகப்பூசை செய்வர். இது அந்தர்யாகமெனப்படும். அதன் பின்பு புறத்தே தாவரலிங்கவடிவின் கடவுளுடைய மந்திரலிங்க வடிவை ஆவாகனஞ் செய்து அவ்வடிவின் கடவுளை வழிபடுவர்-இவர்களுடைய வழிபாட்டுக்கு மந்திரங்களே சாதனங்களாயிருக்கும். ஆன்றி மனந்தியானித்தலிலும், வாக்கு மந்திரங்களைச் செபித்தலிலும் காயபூசனை புரிதலிலுமாகிய இவர்க்கு முக்கரணங்களும் முதல் வன் வழிபடுவன வாகும்.

சரியையாளர் கிரியை செய்தற்கும் கிரியையாளர் யோகஞ் செய்தற்கும், யோகிகள் ஞான சமாதியுறு தற்கும் வல்லவரல்லர். அதனால் கடவுள் அவரவர் அறிவும் ஆற்றலும் காதலும் நின்றவழி அவ

ரவர் உய்யு நிமித்தம் ஆவரவர்க்கு எளியராய் ஒவ்வொரு வடிவங்களை இவ்வாறு பலவிதமாய்க் கொள்ளுகிறார்.

கடவுள் கொள்ளும் வடிவங்களை விக்கிரகமென்று சொல்லப் படும். விக்கிரக மென்றால் கண்டித சரீரம் அல்லது சகலத் திருமேனி யென்றர்த்தமாம். மந்திரசரீரங்களும் விக்கிரகங்களே. சிலை லாகம் என்பவற்றாலாகிய வடிவங்களும் விக்கிரகங்களே. ஆன்பா சரீபத்தைத் தனக்கு இடமாகக் கொள்வதுபோலவும், அக்கினித் திரியைத் தனக்கு இடமாகக் கொள்வது போலவும், சடவுள் ஒவ்வொரு விக்கிரகங்களைத் தமக்கு இடமாகக் கொள்ளுகிறார். ஆன்மா மலபந்தத்தாற் சரீரங்கொள்ளும் கடவுள் உயிர்கள் மேல்வைத்த பெருங்கருணையினால் அம்மலபந்தத்தை யொழித்து சிபித்தமாக வடிவம் கொள்வர், நம்மவருள்ளும் பலர் மனம் வாக்கு காயங்களுக்கும் அறிவிக்கும் உள்ளதார தம்மியங்களும் அவற்றின் இயல்புகளும் கடவுள் வணக்கத்தில் அவற்றையுபயோகிக்கும் வழிகளும், அவ்வணக்கத்தை ஏற்கு நிமித்தம் கடவுள் அவ்வப் பொழுது கொள்ளும் வடிவங்களினியல்புகளும் இவை இவை என்று தோன்றாமையால் விக்கிரகவணக்க முதலியவற்றை இகழ்ந்து துன்பப்படுகிறார்கள்.

காயத்தால்வழிபடினும், மனத்தால்வழிபடினும், அறிவால் வழிபடினும் அவற்றாற்பற்றப்பட்டு அவற்றிற்கு ஸ்வையமாகும் வடிவங்களெல்லாம் விக்கிரகங்களேயா மென்பதனை அவர்கள் கிஞ்சித்தும் சிந்தித்திலர் போலும்.

“ஊனடைந்த வுடம்பின் பிறவியே  
தானடைந்த வுறுதையைச் சாருமால்.”

எனநமது சேக்கிழார் சுவாமிகளருளிய திருவாக்கையும் உய்த்துணர்க. சுபம்.

இன்னும் வரும்

இங்ஙனம்

S. நடேச தேசிகர்,

கவரன் மேண்ட், ஸ்கூல் தமிழ்ப்பண்டிதர்,

கோட்டுச்சேரி.

திருச்சிற்றம்பலம்.

## அறிவின லடையவேண்டியது யாது?

மலர் தலையுலகின் மல்கிய உயிர் வர்க்கங்களுள்ளே மகத்துவம் வாய்ந்த மாறுதலே தேகத்தைப் பெற்ற நாங்கள் இறைவனருளிச்செய்த வேதாகமங்களில் விதித்தன செய்து, விலக்கியன ஒழித்து, விடுபெற டையும் விசிட்ட அறிவுடையோம் என்பது மறுக்கொண வுண்மையாகும். அரிய இந்தத்தேகத்திலுள்ள ஆன்மாக்களே பெரிய அற்புத ஆற்றலும் அறிவின் திட்டமு முடையன. இது காதலாமலகம் போற் காணப்படும் உண்மையாகும். நாங்கள் சின்னாட்பல்பிணிச்சிற் றறிவுடையோ மென்பதைச் சிறிதாவது சிந்திப்பாது பலவித கர்மங் களையும் மனம் போனபடி செய்து முடிக்கின்றோமன்றி, மனதிலுற்ற வற்றை ஆராய்கின்றோமா? இல்லை! இல்லை!! ஆராயாமை, நாங்கள் செய்வனயாவும் உயர்ச்சியுடையன என்ற கருத்தேயன்றிப்பிறிதொன் றுமன்றும். ஆகவே, பகுத்தறிவுடைய இந்நன்னிலைமையையிந்தபரம் பொருளாகிய பகவதின் திருவுள்ளப்படி மனதை நிறுத்தி அறிவின லே மாண்புடைச் செயலைப்பூரிதல் யாவருக்கும் முக்கியகடமையாகும். “மனம்போன போக்கெல்லாம் போகவேண்டாம்” என்பதையுங் கவ னிக்க,

இங்ஙனம், அறிவை மேற்படுத்தி நல்லன நாடும் நமர்களே பிறந் தவர்கள். அறிவென்னும் அருந்திப்பத்தினைப் பிரகாசிக்கச் செய்பவர் கள். பிறவிப்பெருங்கடலை சீர்திப் பேரின்பமடைவார்கள். எதற்கும் அறிவு வளர்ச்சியே வேண்டியது. அறிவின லடைதற்பாலது திருவ ருட்சாகரமாய் அரன்றிருவடித் திபானமேயாம். இவ்வறிவு இயற் கையாக அமைந்துள்ளதாமாயினும், கவ்வியோடு செருங்காலத்துட பிரயோசன முடையதாகும். ஏனவே, இயற்கையறிவு செயற்கை யறிவு என்று இருதிற அறிவு மதிதர்களுக்கு உள்ளன என்பதைச் சூ தாந்தமாம்.

(க.) இங்கே கூறிப்போந்த அறிவு என்றபதமே யாராயவேண்டியதாகும். அறிவானது நன்மை தீமைகளைப் பகுத்து அறிதற்குச் சாதனமானது. (நன்மையைச்செய்து தீமையையொழித்தல் அறிவின் சக்தியாகும் என்றபடி) அவ்வறிவைத் தீயவழிச்செலுத்துதல் மனக்குற்றமேயன்றி அறிவின் குற்றமன்று.

சராசரப் பொருள்கள் அறிவுள்ளன. எவ்வித அறிவுள்ளன? கன்மத்தின் வன்மை மென்மைகளுக்கு ஏற்ப எடுக்கப்பெற்ற தேகத்திற்கு ஏற்ற அறிவினுயர்வு தாழ்வுகளுள்ளன. இது, பிரத்தியக்ஷம். ஜீவனின் வேறாய்ச்செல்லும் உணர்ச்சி அறிவனாகும். ஆனால், அறிவின் முதிர்ச்சியே உணர்ச்சியாகும். ஆன்மாவை ஆங்கிலத்தில் ((Soul ஸோல்)) என்பர். மனிதனை ஊக்கிக்கச்செய்து நல்லறிவினை விகஸிப்பிக்குஞ்சக்தி ஜீவனோடு கூடியது. அச்சக்தியின் வளர்ச்சியே அறிவாகும். அறிவினாலுண்டாகும் துண்ணுணர்ச்சியின் முடிவே பூரணந்த ஸ்வரூபியாகிய இறைவனின் பேரருட்டினிப்பாகும். திருவள்ளுவநாயனாரும், அறிவு என்னது உணர்வு என்னும் பதத்தைப் பிரயோகஞ்செய்தனர், உணர் தல் = (சத்துப்பொருளை நாடித்) தெளிந்து நின்றல். “மகிதன் அறிவுடையனாயினும், அறிந்த ஒன்றைநிரூபணஞ் செய்து, அதனிடத்து அழுந்தி நின்றலே அவனது உணர்ச்சியாகும்,, என்றும் ஆன்றோர் கூறுப.

அதுவென்னு மொன்றன் ததுவன்றி லேறே  
யதுவென் றறியவு முண்டே—யதுவென்  
றறிய விரண்டல்ல னாங்கறிவு ணிற்ற  
லறியுமறி வேசிவமு மாம்.

என்ற அருட்டிருவாக்கையும் நோக்குக. ஆன்மா அறிவாகாது. அறிவினாலே ஆன்மா அவனுருவடையும், ஆகவே, ஆன்ம ஞானத்தினாலே சிவஞானமும் சிவஞானமுடிவே பேரின்பவாழ்வு மாருமென்பது தெனிக.

(உ) இன்னும் அறிவானது இலௌகிக அறிவு என்றும், வைதிக அறிவு என்றும் இருவகைப்படும். உலகசம்பந்தமான அறிவு ஆன்மாவுக்கு உத்தம உயர்வினைக்கொடுக்க மாட்டாது. வைதிக அறிவானது வேதோக்த சம்பாவனா நிலையானே ஆன்மாவை ஆரந்த மயமாக்கு மிப்படுகிறது.

இவ்வளவு அறிவாவது: தேசம் உலகம் ஆகிய இவற்றின் அறித்த உண்மையினை விசாரியாது தேச போஷனையினையும் உலக இன்பத்தினையும் பெரிதாக மதித்தும், சுற்றத்தார் புத்திரர் மனைவி மக்கள் மாட்டு உறைத்த அன்புகொண்டும், இறைவனைத் தியானஞ் செய்யாது காலத்தை அவகாலமாகப் போக்குதன் முதலியன. உலக ஏடனைகளை விடாதவன் மோக்ஷாநந்தத்தைப் பெறமாட்டானாகையாலும், நாங்கள் உலகமும் தேசமும் அறிதலைப் பிரமாணயின் நிக்காண்டல் ஒருதலையாகையாலும், நிலையுடையான்மாவின் உயர் சுதிகருதி நாளடைவில் உலகப்பற்றை ஒருத்தலே சால்புடைத்தாகும். அறிவினா லடையவேண்டியது இஃதேயாம். ‘மெய்ப்பொரு காண்பதறிவு’ என்ற செந்நாப்போதார் திருவாக்கும் இந்நற்பொருளைத்தெளியத் தெரித்தல் காண்க.

வைதிக அறிவாவது, “வேதயதீதிவேத:” என்றபடி அறிவிகின்ற அறிவனருள் வாக்காய வேதாசமமுறை பிறழாது கர்ம உபாசனாதிக்களை அறிவுஷ்டித்து ஞானத்தைப் பெறுதலே முக்கியமானது எனக்கொண்டு, பதிபசுபாசமாகிய முப்பொருளுண்மையையும், ஆன்மாபாசத்தை விட்டுநீங்கும் வழியையும் நாடி உலகவியன்புகளை உவர்த்து, அத்துவிதாநந்தப் பேறுகருதி இறைவன் மாட்டுப் பக்தியை வளர்த்து வருதல்.

வைதிக ஞானமே மேம்பாடுடையது, சிவதீக்ஷையே முதலில் வேண்டப்படுவது, தீக்ஷையினாலன்றி ஆன்மா மோக்ஷத்தைப் பெற மாட்டாது. இஃதனாற்றான் சிவதீக்ஷை பெற்றுச் சீவகாருண்யமாகிய பரமதருமத்தினாலே மனப்பரிசுத்தமடைந்து, நிமலனை என்றும் மறவாது நினைந்துருகிப் புறத்தும் அகத்தும் பூசிக்கவேண்டும். பூசாகாஸத்திலே நாங்கள் கடவுளுடைய அடிமைகள் என்றும், நாங்கள்வைத்திருக்கும் பொருள்களையாவும் அவனுடைமைப் பொருள்கள் என்றும் உள்ளவாறு நினைந்து வழிபாடாற்றல் வேண்டும்.

முதலிலே கர்மங்களைச் செய்து ஞானத்தைப் பெறலாமன்றி, நாங்கள் ஞானிகள் என்ற வாய்ப்பறை சாற்றினாலே அகம்பாவமுடையோர் அறிவுடையோராக மாட்டார். ஆதலால் முத்தி நிலையில் ஆன்மா அவ்வினைவன் மயமாகி அறிவானாய் ஆனந்தத்தையடையச்

செய்தலே சீரியதாகும். திருவருளும் முன்னின்று செய்வதாக, துணை செய்வதாக.

“சிலவாதாதா சிலவோ போக்தா சிலஸ்ஸர்வ மிதம்  
ஜகது” என்பதும்,

“ளாவார நம்பினையே பாடப்பெற்றோ

நாணற்றார் நள்ளாமே விள்ளப் பெற்றோம்

ஆவாவென் நெமையாள்வா னமரர்நாத

னயனொடுமாற் கறிவரிய வனலாய் நீண்ட

தேவாதி தேவன் சிவனென் சிந்தை

சேர்ந்திருந்தான் நென்றிசைக் கோன்றானே வந்து

கோவாடிக் குற்றேவல் செய்கென்றலங்

குணமாகக் கொள்ளோமெண் குணத்து ளோமே,,

என்பதும் முறையே உடல்பொருள் ஆவிஅனைத்தும் இறை  
வனுக்கே உரிய தென்று பக்தியோடுதத்தஞ் செய்யவேண்டிய முறை  
மையினையும்,

அம்முறைவழி பாட்டினால் ஆன்மா அவ்விறைவன் குணங்கள்  
செறிந்து அவனுடன் ஐக்கியமுற்றுப்பேரின்ப மடையும் என்பதையும்  
வலியுறுத்தல் காண்க.

முடிவுரை

சுருக்கக்கூறிய சிலவாக்கியங்களினாலும், சில ஆன்றோர் தெளி  
வுடைத்திருவாக்குக்களினாலும், ஆன்மாவை யுணர்ந்து அறிவினைத்  
தேர்ந்து மலவாதீனையை நீத்தலே அறிவினலடைய வேண்டியது  
யாது? என்னும் வினாவிற்கு விடையாமாறு அறிக. பின்வரும்  
திருமூலயோகிகள் திருவாக்கைக் காட்டி முடிக்கின்றும். சுபமஸ்து.

அவமுஞ் சிவமு மறிவா ரறிபார்

அவமுஞ் சிவமு மறிவா ரறிவார்

அவமுஞ் சிவமு மருளா லறிந்தால்

அவமுஞ் சிவமு மவனரு ளாமே.

திருச்சிற்றம்பலம்.

இங்ஙனம்

வ. மு. இரத்தினேசுவரையர்

சமீபிப்பண்டிதர்.

சுவமயம்.

## தமிழுலகம்

தொகுதி 3 பக்கம் 269 தொடர்ச்சி.

(3) தத்துவோற்பத்தி—நாத உற்பத்தி அழித்தல் (=சங்காரம்) என்பது பிறந்து இறந்து திரிந்த ஆன்மக்களின் இளைப்பு நீங்கும் பொருட்டு ஆன்மாக்களை முதல்வன் முதற்காரணமாகிய மகாமாயையில் ஒடுக்கி வைத்தலாம்.

இவ்வோடுக்கம் வேறு, முத்திப்பேறு வேறு என்பதை ஒவ்வொருவரும் ஞாபகத்தில் வைக்கவேண்டும். நாம் ஈண்டு எழுதப்பெற்றது உற்பத்திக் கிரமம் ஆகையாலும், நூல் “தமிழுலகம்” ஆகையாலும் அவ்விருண்டின் வித்தியாசத்தைச் சொன்னாலும் மேலேபோகின்றோம்.

இறுதிக்காலத்தில் (=சர்வசங்கார காலத்தில்) சரம் அசரங்கள் எல்லாம் நீராக்கப்பெற்று வெளியெங்கும் பரவியிருக்கும். சகல ஆண்ட பிண்டங்களும் சகல ஆண்டங்களிலுள்ள சராசரங்களும் நீராக்கப்பெற்றதால், இந்நீராகியபுழுதிதங்கும் இடம் இல்லாமல் இறைவனையே நாடி நிற்கும். இந்நீரானது முதல்வனுக்கு அபின்னமாயுள்ள சிற்சத்தி சந்திதிபட்டிருக்கும். இதற்குத்தான் விபூதி யென்று பெயர். இதற்குத்தான் தூலநிலையில் (Matter) மாயை என்று பெயர். இப்போது, ஒவ்வொருவரும் Indestructibility of matter என்னும் பொளதிக சாஸ்திரத்தின் உண்மையைக் கவனிக்கத்தக்கது \*

இம்மாயையின் (Matter) அதிசூக்கும் நிலையே மகாமாயை என்பப்டும். இம்மகாமாயையில் ஆன்மாக்கள் ஒடுங்குவதே அழித்தல் (=சங்காரம்) என்று சொல்லப்படும்.

\* உதாரணமாக:—பனிக்கட்டி—தூலநிலை. தண்ணீர் பனிக்கட்டியை நோக்க குக்குமநிலை, நீராவி தண்ணீரைநோக்க அதிசூக்குமநிலை. அதுபோல, பொருள்கள் (Matter) தூலநிலையில் மாயை (அசத்தமாயை) என்றும் அதிசூக்குமநிலையில் விபூதி யென்றும் பெயர்பெறும், இவ்விபூதியானது இறைவன் சந்திதிபட்டி ஆன்மாக்களுக்கு இடம் தந்து நிற்கும் அவசரம் மகாமாயை என்று பெயர் பெறும்.

இம்மகாமாயையில் முதல்வனுடைய பரையாதி அருட்குதிகள் வீசதலால் நாதம் உண்டாகிறது அப்படி உண்டாகும் நாதத்தான் பரநாதம். இதுதான் படைப்பில் முதற்றத்துவமாகிய சிவதத்துவம்.

#### (4) கந்தழி—பாவீர்து உற்பத்தி

இதுகாறு பரநாதத்தின் உற்பத்தி கூறினும். இனிமேல், ஒவ்வொருவரும் முக்கியமாய் அறிய வேண்டிய சங்கதி ஒன்று உளது. அதனை ஈண்டுக் கூறுவாம்.

சனி அண்டத்தைப்பற்றி வானநூல் வல்லார் ஒவ்வொருவரும் செவ்வனே அறிவார். வானநூல் வல்லார் அல்லார் பள்ளிக்கூடங்களில் வாசிக்கும்பொழுதாவது அவ்வண்டத்தின் உருவைப் படங்களில் பார்த்திருப்பார் என்பதற்குச் சந்தேகம் இல்லை.

சனி அண்டத்தைச்சுற்றிலும் 7-மதினளும் பிரகாசமாகிய விருத்தங்கள் இரண்டும் கருமையாகிய விருத்தம் ஒன்றும் இருக்கின்றன. அவ்விருத்தங்களுக்கு மத்தியில் தூண்டிபோல் உள்ள அண்டத்தின் மேல்புறம் பிரகாசமாகவும் கீழ்ப்புறம் கருமையாகவும் இருக்கின்றதை ஒவ்வொருவரும் அறிவர்.

சனி என்றால் ஓர் கிரகம்; ஓர் வாரம், கடவுள், தாய், சனியென்னேவல் ஈசானம் என்று அர்த்தங்கள் ஆகின்றன.

ஈசானமுலையைச் சனிமுலை(வடகிழக்கு) என்றும் சனியைச்சனியீச்சுரன், சனிக்கடவுள் என்றும் வழங்குவதை யாவரும் அறியாதவரல்லர்.

சனி என்ற பதத்திலேயே பிறத்தல் என்னும் அர்த்தமும், ஓடுங்குதல் என்னும் அர்த்தமும் இருப்பதை யாவரும் கவனிக்கத்தக்கது அதனால் தான் சோதிடநூல் பிரகாரம் சனியை ஆயுள் காரகனாக எடுத்திருக்கிறார்கள்.

எந்த இடத்தில் சர்வமும் ஒடுங்குகின்றதோ, எந்த இடத்திலிருந்து பிறக்கின்றதோ அந்தஇடத்தைத்தான் தமிழர்கள் சனி என்றும் கந்தழி என்றும் கூறிவந்தார்கள்.

கந்தழி என்பது கந்து அழி என்ற இரண்டு வார்த்தைகளால் ஆயது கந்து என்பது கந்தம் என்ற பதத்தினின்றும் வந்தது.

கந்தம் = அணுத்திரள் .

ஆகையாலும் கந்தழி என்பதற்கு அணுக்களெல்லாம் சேரவும் பிரியவும் ஆக உள்ள ஒருஇடம் என்று அர்த்தமாகும்.

அல்லது கந்து என்பதற்கே பசுக்கட்டும்தறி, தூண் என்றஅர்த்தங்கள் இருக்கின்றன.

கந்து என்பது பசுக்களாகிய ஆன்மாக்கள் தங்கும் தூண் என்றும்,

அழி என்பது அத்தூணினின்றும் ஆன்மாக்கள் பிரிவெய்தும் அவசரம் என்றும் நன்றாய் விளங்குவதை ஒவ்வொருவரும் அறியலாம்.

சிவபெருமானே நமது நாவுக்கரசு “மழபாடி வயிரத்தூணே” என்று விளித்ததை ஒவ்வொருவரும் கவனிக்கத்தக்கது.

பிற்காலத்தில் இக்கந்தழியை இலிங்கம் என்ற பெயரால் வழங்கலாயினர். இது ஆரிய வழக்கு.

பிரகாசமான இரண்டு விருத்தங்களையும் கருமையான ஒரு விருத்தத்தையும் கொண்ட சனி அண்டத்தை ஒருவர் சவனித்துப் பார்த்தால் அது இலிங்க உருவமாயிருப்பதை யாவரும் அறிவர்.

கருமையான விருத்தமும் கருமையான கீழ்முகமும் அதாவது அதோமுகமும் என்ன வென்றால் ஆருயிர்களின் கூட்டமும், அண்டங்களும்சராசரங்களும் நீருன விபூதியும் தங்கியிருக்கும் காட்சி.

திருமந்திரம்.

“ஆமே பிரான் முகமைந் தொடும் ஆருயிர்  
ஆமே பிரானுக் கதோமுகமும் ஆறுள  
தாமே பிரானுக்குந் தன்சிர மாலைக்கு  
நாமே பிரானுக்கு நாரியல் பாமே.”

“அண்டமோ டென்டிசை தாங்கும் அதோமுகம்  
கண்டங் கறுத்த கருத்தறிவா ரில்லை  
உண்டது நஞ்சென் துரைப்பார் உணர்விலோர்  
வெண்டலை மாலை விரிசடை யோற்கே.”

மேலும் பௌதிக சாஸ்திரப்படி மேலே பிரகாசமும் கமீஷில் ஒரு பொருளும் இருந்தால் அடித்தலம் இருண்டிருப்பது பிரத்தியக் கப்பிரமாணம். அதுபோல, சனி அண்டத்தின் மேல் முசமும் (ஊர்த் துவமுகம்) மேல் இரண்டு விருத்தங்களும் பிரகாசமான சோதிருபம், அச்சோதியை அடித்திருப்பது ஆன்மாக்களும் அனுக்கூட்டமும், ஆகையால் அடித்தலம் இருண்டிருப்பது சகசமே.

இச்சனி அண்டத்திற்கு அதிபதி கணபதி என நூல்கள் கூறு நிற்கும். கணம் என்றால் கூட்டம் ஆன்மாக்களாகிய கணங்களுக்கு பாமசிவம் பதியாயிருப்பதால் அவ்விவிலனுக்குக் கணபதி என்னும் ஒருபேர் ஏற்பட்டது.

ஆகையால், சனி, கந்தழி, இலிங்கம் கணபதி என்பன ஒருபொருட்கிளவிகள்.

கணபதி என்றால் அடர் ஆணைமுகனாயிற்றே. அப்பேர் இலிங்கத்துக்கு எவ்வாறு பொருந்தும்? என்பார் சிலர். என்னே! யானைமுகன் என்றால் அல்லவோ ஆணைமுகனாகும். மேலும், தமிழர்கள் வீடுகளில் மஞ்சள் பிள்ளையார், சாணிப்பிள்ளையார் பிடித்துவைத்துப் பூசிப்பதை ஒவ்வொருவரும் நன்றாய் அறிந்திருப்பர். அது இலிங்க சொரூபமே யொழிய வேறென்ன?

மேலும், திருவிளையாடற் புராணம் வலைவீசினபடலத்தை ஒவ்வொருவரும் படித்திருக்கலாம். பாமசிவத் திடத்திருந்த புத்தகங் களையெல்லாம் வாரிவாரிக்கடலில் எறிந்தபொழுது பாமசிவம் முருகருக்கு ஊமையாகப் பிறக்கும்படி சாபம் கொடுத்ததாகவும், நந்தியெய் பெருமானுக்கு மீதுகப்பிறக்க சாபம் கொடுத்ததாகவும் கணபதி தாமாக இருப்பதால் சாபம் கொடுத்தால் தம்மையே சாரும் என்று எண்ணிச் சாபம் கொடுக்கவில்லை யென்றும் கூறப்பட்டிருக்கின்றது, அதனுண்மையைக் கவனித்தால் நன்கு விளங்கும், கணபதி தத்துவாதிதர், சனி அண்டமும் தத்துவத்திற்கு உள்பட்டது அல்ல என்பதை தத்துவம் வல்லார் அறிவர்.

ஆகையால் சனியண்டம் என்று கூறுவதும், சனியண்டத்துக் குக்கர்த்தாவாகிய கணபதி யென்பதும் இலிங்கம், கந்தழியென்பதும் ஒன்றே.

பிள்ளையார் என்னும் விடயத்தைப்பற்றி இனி வெளிவரப்போகும் “பண்முறை விளக்கம்” என்னும் நூலில் பரக்கக்காணலாம்.

சித்தார்த நூற்பிரகாரம், சதாசிவநாயனார் அண்டங்களை உருவக்கினைபொழுது சனி அண்டத்தை உண்டிசெய்யவில்லை யென்பதும் பற்ற அண்டங்களை உண்டாக்கினார் என்பதும் நன்றாய் வெளியாகிறது.

சனி அண்டத்தில் மேல் பாகம் நின்மலசிவம். அது சோதி சொரூபமானது. அதை அடுத்து உள்ள பிரகாசமான விருத்தம் தான் அருட்கதிர்கள். அக்கதிர்கள் முதல்வலிடத்தில் தோன்றிய போது விரிசடைமாதிரி இருக்கும். “மின்வண்ணம் எவ்வண்ணம் அவ்வண்ணம் விழ்சடை என்பதை ஒவ்வொருவரும் ரூபகத்தில் வைக்க வேண்டியது. அப்போது தான் அவருக்கு விரிசடையோன் என்று பேர்.

அவ்வருட்கதிர்கள் ஆருயிர்களின்மேல் (அதாவது அதோமுகத்தின்மேல்) படும்பொருட்டுக் குவிந்தபொழுது முதல் பிரகாசமான விருத்தமாயிற்று.

அவ்வருட்கதிர்கள் விசம்போது நாதம்உண்டாகும் என்றுமுன்னமேகூறினும். அந்நாதத்தோடு அக்கதிர்கள் அதோமுகத்தில் படும் போது ரீறயிருந்த மூலகை முதற்காரணங்களும் உணர்வு பெற்றுப் பிரியும். பிரிந்த சத்தமாயை தான் பரவிந்து, இப்படிப் பிரிந்து விரிதலே கருமையான மூன்றாவது விருத்தமாகும். இனி முதல் பிரகாசமான விருத்தத்துக்கும் மூன்றாவது கருமையான விருத்தத்துக்கும் நடுவில்இருப்பது என்னவென்றால் அதுஒரு பிரகாசமான விருத்தம். அதுதான் எதிர்வேளிச்சம் (Reflective light) பிரமாசமான அருட்கதிர்கள் அணுக்கூட்டங்களின் மீது படும்போது எதிர்ப்பு (Reglection) உண்டாகும் அல்லவா? அதுவே இரண்டாவது பிரகாசமான விருத்தம்.

இவ்வாராய்ச்சியை எழுதும்நானும் அவ்வதோமுகத்தில் இருந்தவனே. இதைப்படிக்கும் நீங்களும் இருந்தவர்களே.

நாம் பிறந்து இறந்துதிரியும் இளைப்பை நீங்கச்செய்வதும் அவ்வதோமுகமே.

நமக்குத்தனாகரண புவனபோகங்களைக் கொடுப்பித்து மலத்தை  
க்கழுவி முத்திப்பேற்றை நல்குவதும் அவ்வதோமுகமே.

இவ்வதோமுகத்தைத்தான் சுவர்க்கரீக்கம்(Paradise Lost)என்  
னும் புத்தகத்தில் பண்டிதர் மில்டன் என்பவர் "This wild Abyss,  
the womb of nature, and perhaps her grave" என்றுகூறினது.

ஆகையால் நமக்கு இளைப்பை நீக்குவதும், முத்திப்பேற்றை நல்  
குவதுமான அவ்வந்தமில் சக்தியை அதோமுகமாகக்கொண்ட பரஞ்  
சோதியை யாம் மன மொழி மெய்களால் வணங்கவேண்டாமா? யார்  
தான் மறப்பார்கள்? மறந்தால் நன்றிகொன்றவர் ஆகமாட்டோமா?

ஆகையாற்றான் இதையறிந்த தமிழர்தாம் எங்கிருந்து வந்தார்  
களோ, பின்பு எங்கேபோய் ஒடுங்கிறார்களோ எது தமக்கு முத்திப்  
பேற்றை அடையும்படி செய்விக்கிறதோ, எது முத்திப்பேற்றைக்  
கொடுக்கிறதோ அந்தப்பொருளை வணங்குவார் ஆயினர்.

அது சனி அண்டம் என்பதும் அது இலிங்க சொரூபம் என்  
றும் தமிழர்கள் சனி, கந்தழி, கணபதி என்னும் பேரால் வணங்கிவந்  
தார்கள் என்னும், பின்னால் இலிங்கம் என்னும் பேரைக்கொடுத்து  
வணங்குகிறார்கள் என்றும் அறிகிறோம்.

தமிழர்களிடத்தில் ஆரியர்கள் இவ்வுண்மையை அறிந்துகொ  
ண்டு பிறகு இலிங்கபூசை செய்யக் கற்றுக்கொண்டார்கள். பிறகு  
மற்ற நாட்டாரும் செய்ய ஆரம்பித்தார்கள்.

ஆகையால், இலிங்கத்தின் உருவத்திற்குக் காரணம் தெரியாத  
அநேகர் பலவாறு தங்கள் வாயில்வந்த வண்ணம் கூறுவதை இவ்வா  
ராய்ச்சி அறவேயொழித்ததென்க,

இவ்விலிங்க சொரூபத்தின் காரணம் மறந்துபோன பிறற்றநாள்  
களில் (அதாவது புரானகாலத்தில்) ஆபாசக் கதைகளையெல்லாம் கவி  
ராயர்கள் பாடிவிட்டார்கள். அதைப்பாமரர்கள் மெய்யென்று நம்பி  
யொழுக்குகிறார்கள். இது இதரமதத்தர் கூடிகைக்க இடம் தந்தது.

துடிசைகிழார்-அ-சிதம்பரனார்.

## சித்திரை நட்சத்திரம்.

சித்திரை நட்சத்திரத்திற்கு நடுநாளென்று பெயர் வந்ததற்கு என்ன காரணமென்று ஆராய்தல் வேண்டும்.

இருபத்தேழு நட்சத்திரங்களையும் மூன்று கூறுக்க, அசுவனி முதல் ஆயிலியம் வரையிலுள்ள ஒன்பது நட்சத்திரங்களும் முதற் கூறாகும்.

மகமுதல் கேட்டை வரையிலுள்ள ஒன்பது நட்சத்திரங்களும் நடுக்கூறாகும்.

மூலமுதல் இரேவதி வரையிலுள்ள ஒன்பது நட்சத்திரங்களும் கடைக் கூறாகும்.

நடுக்கூறுகிய மகமுதல் கேட்டை வரையிலுள்ள ஒன்பது நட்சத்திரங்களுள் சித்திரை நட்சத்திரம் நடுவாகின்றது. இந்நடுக்கூறுகிய ஒன்பது நட்சத்திரங்களையும் மூன்று கூறுக்க அத்தம் சித்திரை சோதியென்பவை நடுவாகின்றன. இம்மூன்றனுள்ளும் சித்திரை நடுவாகின்றது. இருபத்தேழு நட்சத்திரங்களிலும் நடுவுள்ளது சித்திரையே, ஆதலால் சித்திரை நட்சத்திரத்திற்கு நடுநாளெனப் பெயர்வந்தது, இங்ஙனம் கூறல் விளங்கவைத்த லென்னும் அழகின் பார்ப்பும்.

சித்திரையின் பெயர் பெரும்பான்மையும் இப்பொருளிலேயே வருகின்றன. இப்பெயர்களைப்பற்றி நிகண்டு நூலார் முரண்படுகின்றனர். அடியிற்காண்க.

திவாகரம்.

நெய்வான் மீன்கவை பயற்றொடு நேர்வான்  
செவ்விதின் துவட்டாநாள் சித்திரையென்ப

பிங்கல நிகண்டு.

நெய்மீன் அறுவை நேர்வான் பயறு  
நடுநாள் துவட்டாநாளே தச்சன்  
தெரியின் இன்னவை சித்திரைப் பேரே.

சூடாமணி நிகண்டு.

அளக்குநெய் பயறுமீனே அறுவையே ஆடைதூசு  
துளக்கிலா நடுநாள் தச்சசன் துவட்டாநாள் சித்திரைப்பேர்,

அகராதி.

அறுவை, ஆடை, சுவை, செவ்வி, தச்சன்.  
துவட்டாநள், தூசு, நடுநாள், நெய், பயறு, மீன்.

நாயென்பது நடுவாகலின் நாய்மீனென்பது நெய்மீனென்றாயிற்று  
நெய்மீனெனினும் நடுநாளெனினும் ஒக்கும்.

சித்திரை நாள் வெண்ணிற முடையதாகலின் அறுவையாயிற்று,  
அறுவை = வெள்ளிடை.

தூசு என்பதற்கும் அப்பொருளே.

நால்மீனென்பது நேர்வாணாயிற் நெனலாம் நால்மீன் = நடுநாள்,  
நால் = நடு.

† நால் — நள். நள் — நடு.

பசுரு என்பது முதல் கருப்பத்தையும் கருப்பம் உடம்பினுள்  
நடுவிடத் துண்டா தலால் பிறகு நடுவினையும் உணர்த்தி நிற்கும்.

\* பசுரு என்பது பயறு என்றாகச் சித்திரையை யுணர்த்திற்று.  
ரகரம் றகரமாதல் பிற்காலத்துவழக்கு. பிரிவு பிறிவு. முரிதல் முறி  
தல். பயறு = சித்திரை. நடுநாளென்பது

சித்திரை நட்சத்திரத்துக்கு அதிதேவதை விசுவகர்மா ஆகலின்  
துவட்ட நாளாயிற்று. தச்சன் அவன் மரபினன்.

சித்திரகாயம் என்பது சித்திரையாயிற்று. சித்திரகாயம் = புலி,  
என் எனின்? “சித்திரை யிருமீன் சிறுபுலிக் கண்பேர்” பிங்கல நிக  
ண்டு நூலார் கூற்றுப்படி ஈண்டு ஆராய்ச்சி செய்யப்பட்டது.

சுவையாலிற்ப்பது மீனாகலின் சுவைமீனென்பது மீன்சுவையென  
ஏடு பிறழ்ந்தது போலும், செவ்வி = நடு. செவ்விதின் அடைமொழி  
புமாம்.

சூடாமணி நிகண்டு நூலார் கூற்றுப்படி அகராதி நடைபெற்றது.

நட்சத்திரங்களின் பெயர்களுட்சில தவறாகவே யிருக்கின்றன.  
பிற்கூறுதம்.

இங்ஙனம்

மாகறல், கார்த்திகேய முதலியார்

கண்டி.

சென்னை.

† மொழிநூல் இலக்கண வியல் ௩௩௨-ம் பக்கம் பார்க்க.

\* „ ருதனிலையல் ௨௨௬-ம் பக்கம் பார்க்க.

# இருக்குவேதம்.

(தொடர்ச்சி)

கக. இன்பமாகிய சத்திய வாக்கியங்களைப் பிரேரிக்கிறவர்களும், நற்புத்தி யுடையவர்களுக்கு அறிவு மூட்டுகிறவருமாகிய சரசுக்வதியானவள் யக்கியத்தை ஏற்றுக்கொண்டாள்.

கஉ. சரசுக்வதியானவள் (தனது) செய்கையினால் பெரும்பெள்ளத்தைத் தோற்றுவிக்கிறாள் (மேலுந்தனது இயல்பான ருபத்தால்) எல்லாப்புத்திகளையும் பிரகாசிப்பிக்கிறாள்.

உ-வது அனுவாகம்.

சூக்தம்-க (ச)

(ருஷியும், பாவும் முன்போல தேவதை இந்திரன் )

வர்க்கம்-எ.

க. நல்ல கறவைப்பசுவைக் கறக்கும் பொருட்டுக் (சுப்பிடுகிறது) போல அழகானவற்றைச் செய்கிறவனை (எங்களுடைய இந்திரனை) ரட்சணத்திற்காக நாள்தோறும் கூப்பிடுகிறோம்.

உ. சோமங் சூடிப்பவரே! எங்களுடைய சவனங்களின்\* கிட்டேவாரும் (வந்து) சோமத்தைக்குடியும். தனவானாகிய (உம்முடைய) களிப்புமாடு கொடுக்கத்தக்கதே.

ங. இப்போ (நாங்கள்) நற்புத்தியுடையவர்களாகிய, உமக்கும் மிகவும் சமீபமானவர்களின் (நடுவேயின்று) அறிகிறோம். நம்மை விட்டுப் (பிறருக்குச் சொல்லாதேயும் (நம்மிடத்திற்கே)வாரும்,

ச. (ஓய்வுமான்னே! எவர் உம்முடைய மித்திரர்களுக்கு எங்கும் (பொருள் மக்கள் முதலாகிய) வரம் (கொடுக்கிறாரோ) அப்படிப்பட்ட மேதாவியும், இம்சை யடையாதவருமாகிய இந்திரன் கிட்டே போம், (போய்) ப்பற்றிக்கேளும்.

\*ஸவனம்=ஸோமாபிஷ்வம். அக்கினிஷ்டோமம் என்னும் யாகமானது "பிராதஸ்ஸவனம்" "மாத்தியந்தினசவனம்" "திருதியஸவனம்" என்றும் வெவ்வேறான மூன்று பாகங்களை யுடையதாம்.

டு. இந்திரனிடத்தே உபாசனை செய்கிறவர்களுமாகிய, எங்களுடைய (நுத்துவிக்குகள்) துதிக்கட்டும் ஒ! நிந்திப்பவர்களே (இவ்விடத்தினின்றும்) மற்றிடங்களினின்றும் போய்விடுங்கள்.

வர்க்கம்-அ.

சு. (பகைவர்களை) அழிக்கின்றவரே! சத்துருக்களும் எங்களைச் செல்வரென்று சொல்லுக. (நமக்கு மித்திரர்களாகிய) மனிதர்கள் (அப்படிச் சொல்லுகிறார்களெனச் சொல்வானேன்) (நாங்கள்) இந்திரனுடைய (பிரசாதத்தாலுண்டாகிற) சுகத்திலிருப்போமாக.

எ. (யஜமானனே மூன்று சவனங்களினும்) வியாபித்திருக்கின்றதும், யாகத்துக்குச் சம்பத்தாகவிருப்பதும், மனிதர்களைக் களிப்பதும், கருமங்களை நிறைவேற்றும்) யஜமானனைச் சந்தோஷிப்பிக்கிறவராகிய (இந்திரனுக்குச்) சகாவாகியதுமான இந்தச் (சோமத்தை யாகத்தில்) வியாபித்திருக்கிற (இந்திரனுக்குக்)கொடும்.

அ. மிகுதியான கருமங்கையுடையவரே இந்தச் (சோமத்தின் அம்சத்தைக்) குடித்து (நீர்) விருத்திரனைச் சேர்ந்த அசுரரின் சங்காரகரானீர். (நீர்) உம்முடைய பக்தர்களாகிய படையாளர்களை யுத்தத்தில் மிகவும் பாதுகாக்கின்றீர்,

க. மிகுந்த கருமங்களை யுடையவரே யுத்தத்தில் வலியரான, அப்படிப்பட்ட உம்மைத் திரவியத்தை யடையும் பொருட்டு (நாங்கள்) அன்னமுடைய ராக்குகிறோம்.

க0. (ஒய்ருத்துவிக்குகளே)! எவர் பொருளுடையவரோ? பெரியரோ? நல்ல (தருமங்களை) நிறைவேற்றுகின்றவரோ? அபிஷேகப் பண்ணுகிறவர்க்குச் சகாவானவரோ? அத்தகைய இந்திரனுக்குப் பாடுங்கள்.

(இன்னும் வரும்)

த-போ.

அகத்தி ஜோதனம்.

சென்ற அக்டோபர் மாதத்துப் பத்திரிகையில் வெளிவந்த நாற்பாளைந்து உசாக்களில் “உண்மைக்குண இலக்கணம் என்ன” எனும் 45-வது உசா விபெட்டுப் போயிற்று. சேர்த்துக்கொள்ளுக.

ப-ர்.